

Når skal jeg få tid til å kose meg som en kattepus i solveggen, uten en eneste bekymring i potene? Er en ansvars-narkoman hakket verre ute enn en arbeids-narkoman?

Å være arbeids-narkoman
er nærmest aktverdig

blitt. Det å jobbe seg i hel
er macho og respektert

men en stakkars
ansvars-narkoman

knekker og brenner ut,
lider i kvinnelig stillhet

uten fnugg av sympati,
uten beundring, uten applaus.

Ansvars-narkoman?
Hva er det for noe da?

Det er meg, Ikke fred en stund,
ikke et eneste sekund

fra byrden av ansvar som
ingen ende tar, aldri fri,

for jeg er profesjonell
i min bekymring

for deg, meg og alle andre,
for alle som har det vondt,

inkludert narkomane
av alle tilfeller og former,

for alle truede arter,
vår art inkludert,

for de kristne og muslimene
og de som sover bort besøkelsestiden

i visdommens selskap.
Bekymret for Moder Jord og

alle hennes barn om våren
her og høsten der.

for reinsdyrene og ulvene,
altilopene og hyenene,

tiggerne og de rike,
de friske og de syke

det er alltid en eller annen
som har det vondt og det

ansvaret må den narkomane
ta på seg.

Kan ikke la være.
kan ikke skyve det unna.

For ikke å glemme alt det
ufullførte arbeidet, det som ligger

og gnager som sultne løver
på Torsteins diktkadaver.

Alltid et kurs som skal holdes,
eller en healing som skal gjøres,

alltid en bok som skal leses
og en som skal skrives, alltid

en hevendelse om hjelp
og jeg kan ikke si nei.

Når kan jeg få tid
til å leve mitt liv?

Få tid til ganske enkelt
å gå en tur ganske stille,

i den milde vårsola,
uten å stresse, eller

for å gå lengst mulig
på kortest mulig tid?

Når skal jeg få tid

til å kose meg som en kattepus

i solveggen, uten en eneste
bekymring i potene?

Når får jeg tid
til å bli sorg-fri
fra min narkomani?

Ailo Gaup